

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: X, narozený dne X
státní příslušnost Ukrajina
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2022, č. j. X

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 1. 2. 2022, č. j. X, se pro vady řízení zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Petra Václavka.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla s odkazem na § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná, neboť nebyly ve stanovené lhůtě předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti.
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce podal dne 25. 5. 2021 žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná. Správní orgán I. stupně žalobce vyzval k odstranění vad žádosti tím, že doloží doklady prokazující, že jeho úhrnný měsíční příjem odpovídá podmínkám uvedeným v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce v řízení opakovaně předložil výkazy o majetku a závazcích a výkazy příjmů a výdajů, předložil rovněž daňové doklady od společností X a X a čestné prohlášení ubytovatele o výši nájemného včetně služeb.
3. Dle žalovaného správní orgán I. stupně správně neakceptoval předložené dokumenty jako doklady prokazující úhrnný měsíční příjem žalobce. Z předložených dokladů vyplývaly toliko příjmy žalobce, nikoli již výdaje vynaložené na dosažení těchto příjmů. Jde přitom o řízení o žádosti, kde má účastník povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti a doložit je relevantními důkazy, k čemuž žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38. Žalobce byl ve výzvě k odstranění vad žádosti řádně poučen, jeho odvolací námitka, že mu bylo sděleno, aby doložil faktury, je pouhým tvrzením. Platební výměr po žalobci požadován vůbec nebyl. Žalovaný dodal, že negativní rozhodnutí o žalobcově žádosti nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, a to ani ve vztahu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce ani v prvostupňovém, ani v odvolacím řízení nenamítal skutečnosti, jež by nasvědčovaly případnému nepřiměřenému zásahu. Navíc nešlo o zrušení pobytového oprávnění, nýbrž o žádost o pobytové oprávnění nové.

II. Žaloba

4. Žalobce v podané žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné i nepřezkoumatelné. Došlo k porušení základních zásad správního řízení, zejména k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu i § 4 odst. 1 a 2 téhož zákona. Žalobce ke svému počínajícímu podnikání poskytnul výkaz o majetku a závazcích společně s výkazem příjmů a výdajů ke dni 17. 8. 2021, později žalobce doplnil ještě aktuálnější výkaz o majetku a závazcích společně s výkazem příjmů a výdajů ke dni 30. 9. 2021 a rovněž faktury s jeho obchodními partnery. Žalobce doložil veškeré správním orgánem vyžadované doklady, které věrohodně prokazovaly jeho měsíční úhrnný příjem. Shledal-li žalovaný jejich

nedostatečnost, protože z nich nebylo zřejmé, jaká je výše výdajů vynaložených žalobcem k dosažení jeho příjmů, nejedná se o neobvyklou situaci, která v některých typech podnikání může nastat.

5. Pokud měl prvostupňový správní orgán pochybnosti o relevantnosti předložených dokladů, mohl a měl žalobce vyzvat k tomu, aby se k otázce svých výdajů vynaložených na podnikání vyjádřil detailněji, popřípadě jej za tímto účelem mohl vyslechnout. Došlo by tak k naplnění zásady materiální pravdy dle § 3 správního řádu. Žalobce započal na území ČR podnikat teprve od května roku 2021, proto neměl mnoho možností, jak by mohl „zobrazit“ výsledky svého podnikání, správnímu orgánu nemohl poskytnout platební výměr. Zákon o pobytu cizinců neobsahuje taxativní výčet dokladů, kterými by bylo možné potvrdit výši prostředků k pobytu. I žalobci zasláná výzva specifikující vady žádosti ponechala žalobci na výběr, jak prokázat výši svých příjmů. Žalobci nemůže být dáváno k tíži to, že využil jedné z nabízejících se možností, jak to učinit. Žalobce byl navíc v řízení nezastoupen právním zástupcem a měl za to, že dokládá relevantní doklady. V podobné situaci nabývají na významu povinnosti správního orgánu poučovat účastníka řízení, vyzývat jej k odstranění vad jeho žádosti, popřípadě činit z vlastní iniciativy kroky za účelem zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
6. Na podporu své argumentace žalobce citoval rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 2. 2019, č. j. 22 A 60/2018-27, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 Azs 181/2018-29, a ze dne 8. 8. 2018, č. j. 10 Azs 86/2018-34, či rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 7. 2015, č. j. 57 A 75/2014-52. Z této judikatury dovozoval, že v případě nedostatečnosti žalobcem předložených důkazů měl správní orgán žalobce vyzvat k jejich doplnění, popřípadě provést výslech žalobce. V závěru žaloby žalobce namítl, že nedošlo k jakémukoli posouzení přiměřenosti rozhodnutí, přestože se jedná o flagrantní porušení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který je i dle Nejvyššího správního soudu přímo aplikovatelný. S nepřiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života je přitom třeba se vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců posouzení přiměřenosti v daném řízení vyžaduje.

III. Vyjádření žalovaného

7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a spisový materiál. Žalobce byl řádně vyzván k odstranění vad žádosti výzvou č. j. X. Z žalobcem doložených dokladů vyplývaly toliko příjmy, nikoli výdaje vynaložené na jejich dosažení. Žalobcem označená judikatura správních soudů není přílehavá. V rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 2. 2019, č. j. 22 A 60/2018-27, byla řešena otázka provedení výslechu v rámci řízení o žádosti o povolení k přechodnému pobytu a zjišťování skutečností týkajících se péče o dítě. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 Azs 181/2018- 29, byla řešena otázka provedení výslechu v rámci splnění podmínky nepřetržitosti pobytu uvedené v § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Krajský soud v Plzni v žalobcem zmiňované judikatuře řešil otázku provedení výslechu v rámci posuzování přiměřenosti napadeného správního rozhodnutí, nikoli v rámci posuzování žalobcem doložených dokladů prokazujících splnění podmínky uvedené v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
8. Žalobcem uvedené rozsudky správních soudů řešily otázku provedení výslechu v případech, kdy mohly vzniknout pochybnosti týkající se tvrzení žalobců, což však nelze

konstatovat u nyní posuzovaného případu žalobce, který byl ve výzvě k odstranění vad žádosti srozumitelně poučen, jakými doklady má účastník řízení prokázat výši svého úhrnného měsíčního příjmu. Pokud jde o namítané neposouzení přiměřenosti, napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Ze strany žalobce nebyly po celou dobu řízení před správním orgánem I. stupně ani v rámci odvolacího řízení namítány, popř. prokázány skutečnosti, jež by nasvědčovaly případnému nepřiměřenému zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

IV. Zjištění ze správního spisu

9. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že dne 25. 5. 2021 podal žalobce žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Protože přílohami žádosti nebylo doloženo, že úhrnný měsíční příjem žalobce odpovídá podmínkám uvedeným v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, správní orgán I. stupně žalobce v tomto směru výzvou ze dne 3. 6. 2021, č. j. X, vyzval k odstranění vad žádosti. Ve výzvě mj. uvedl, že forma dokladu, jímž lze prokázat výši úhrnného měsíčního příjmu, není zákonem stanovena, načež ve vztahu k různým situacím, v nichž se žalobce může nacházet, příkladmo popsal, jakými doklady může žalobce výši úhrnného příjmu prokázat. Takto byl popsán i případ, kdy má cizinec příjmy z podnikání, s nímž započal až v průběhu aktuálního roku. V takové situaci vedl správní orgán I. stupně žalobce zejména k předložení mimořádné účetní závěrky, popř. daňové evidence, jestliže se na žalobce nevztahuje zákon č. 563/1991 Sb., o účetnictví.
10. Žalobce v reakci na výzvu předložil potvrzení o bezdlužnosti ve vztahu k OSSZ, celnímu a finančnímu úřadu, dále ke dni 17. 8. 2021 sestavené výkazy o majetku a závazcích a o příjmech a výdajích. Po výzvě k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí žalobce do spisu doplnil čestné prohlášení svého ubytovatele, aktualizované výkazy o majetku a závazcích a o příjmech a výdajích sestavené ke dni 30. 9. 2021 a kopie čtyř faktur vystavených žalobcem za provedené stavební práce jeho dvěma odběratelům. Z žalobcem předloženého výkazu o příjmech a výdajích sestaveného ke dni 30. 9. 2021 plynou příjmy ve výši 153 900 Kč a nulové výdaje. Správní orgán I. stupně vydal dne 12. 11. 2021 shora zmíněné rozhodnutí o neudělení povolení k dlouhodobému pobytu, v jehož odůvodnění vysvětlil, že předložené doklady spolehlivě neprokazují příjem plynoucí žalobci z provozování živnosti. Žalobce nedoložil výpis z účtu ani účetní závěrku, ve výzvě byl výslovně upozorněn, že dostatečným dokladem o příjmu nejsou jednotlivé účetní doklady. Vzhledem k nedostatečnosti dokladů správní orgán I. stupně žalobcovu žádost zamítl dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
11. K odvolání žalobce přezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný, jehož rozhodnutí žalobce napadl žalobou.

V. Posouzení věci krajským soudem

12. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů

dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

13. Podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.
14. Podle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí výše uvedené ustanovení obdobně v případě povolení k dlouhodobému pobytu.
15. Podstata žalobních námitek směřuje zejména k tomu, že žalobce dle svého přesvědčení v řízení dostatečně doložil po něm požadované doklady prokazující jeho úhrnný měsíční příjem, a pokud měl žalovaný za to, že tomu tak není, bylo namístě se znovu obrátit na žalobce s poučením, co je ještě třeba uvést či doložit.
16. Soud konstatuje, že napadené rozhodnutí žalovaného je vystavěno na poněkud jiném nosném argumentu, než prvostupňové rozhodnutí, kde bylo hovořeno o nepředložení výpisu z účtu či účetní závěrky. Žalovaný se o těchto dokumentech v napadeném rozhodnutí nezmiňuje, když kromě obecných konstatování o nepředložení dokladů přes řádnou výzvu formuluje konkrétní nosný důvod svého rozhodnutí tak, že z žalobcem předložených dokumentů vyplývají toliko jeho příjmy, nikoli již výdaje vynaložené na dosažení těchto příjmů. Žalovaný tedy při využití § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců vychází z toho, že žalobce nepředložil doklad, z něž by plynula výše jeho výdajů. Takový závěr však dle přesvědčení soudu nemá oporu ve správním spise.
17. Je třeba připomenout obsah shora zmíněné výzvy správního orgánu I. stupně ze dne 3. 6. 2021, dle níž měl žalobce, pokud se na něj nevztahuje zákon o účetnictví, předložit daňovou evidenci ve smyslu § 7b zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, popřípadě pouze záznamy o příjmech, hodlá-li uplatňovat výdaje paušální částkou. Obsahem daňové evidence jsou dle § 7b zákona o daních z příjmů, údaje o příjmech a výdajích, majetku a dluzech. Jestliže žalobce opakovaně předložil výkaz příjmů a výdajů a rovněž výkaz o majetku a závazcích, jedná se prakticky o předložení daňové evidence. Žalovaný přitom nevypořádal otázku, proč by se na žalobce měl vztahovat zákon o účetnictví, a předložení daňové evidence by tak nemělo odpovídat žalobci zaslané výzvě.
18. Je dále rozdíl, jestliže by žalobce nepředložil ke svým výdajům ničeho, na čemž je v podstatě vystavěno napadené rozhodnutí, nebo jestliže žalobce aktivně předložil výkaz příjmů a výdajů, v němž byly výslovně uvedeny výdaje ve výši 0 Kč. Tvrzení a dokládání nulových výdajů nelze ztotožnit s absencí jakéhokoli tvrzení a dokladu týkajícího se výdajů. Jednak nelze v případě krátkodobě podnikajícího stavebního dělníka (viz obsah žalobcem předložených faktur) nulové výdaje zcela vyloučit, jednak žalobce adekvátně namítá, že měl-li žalovaný v tomto směru jakékoli pochybnosti, nic mu nebránilo se v duchu naplnění principu materiální pravdy obrátit na žalobce, činit dotazy k otázce jeho výdajů, případně jejich daňového uplatnění, nebo žalobce poučit, jaký další doklad má v této souvislosti předložit. Bez dalšího učiněný závěr ohledně nedostatečnosti doložených dokladů je zkratkovitý.

19. Soud dodává, že pokud by měl žalovaný za to, že údaje uvedené v předloženém výkazu příjmů a výdajů neodpovídají skutečnosti, cílí na takovou situaci ustanovení § 56 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný však napadeným rozhodnutím potvrdil postup podle § 56 odst. 1 písm. a) téhož zákona, tedy se domníval, že žalobce nepředložil doklad ohledně svých výdajů. Soud však již vysvětlil, že takovými doklady jsou dva ve spise založené výkazy příjmů a výdajů. Nadto bylo naznačeno, že dle předmětné výzvy nebyl žalobce ani povinen své výdaje dokládat, jestliže je hodlal pro účely daně z příjmů uplatňovat paušálně. Obdobný závěr by ostatně bylo možno učinit ohledně účetní závěrky a k ní připojenému výpisu z účtu, neboť účetní závěrku měl žalobce doložit tehdy, pokud se na něj vztahuje zákon o účetnictví. Eventuální výtky směrem k nedoložení dokladů ze strany cizince musí logicky navazovat na zřetelně formulované požadavky předchozí výzvy.
20. Za nedůvodnou soud považuje námitku absence posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Zákon o pobytu cizinců výslovně nestanoví při rozhodování podle nyní relevantních ustanovení povinnost žalovaného posuzovat přiměřenost dopadů správního rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Přesto však nelze pustit otázku přiměřenosti zcela ze zřetele, neboť k námitce cizince je třeba se jí zabývat s ohledem na ustanovení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 24. 3. 2021, č. j. 10 Azs 226/2020-52, uvedl: „NSS si je ovšem vědom toho, že článek 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem (rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2018, čj. 6 Azs 422/2017-29, bod 12). K jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 12. 2019, čj. 10 Azs 262/2019-31, bod 15, či ze dne 22. 1. 2020, čj. 10 Azs 256/2019-39, bod 19). Je třeba navíc konstatovat, že čl. 8 Úmluvy může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na prvý pohled nemyslitelná, tzn., že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy.“
21. Soud konstatuje, že žalobce v průběhu správního řízení námitku nepřiměřenosti pro něj negativního rozhodnutí nevzněs, o svých soukromých a rodinných poměrech se vůbec nezmiňoval. Žalovaný si byl vědom judikatury týkající se posuzování přiměřenosti v návaznosti na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tuto otázku nepominul, nicméně své rozhodnutí nepovažoval za nepřiměřené právě s ohledem na nedostatek jakýchkoli žalobcových námitek v tomto směru. Takový postup nepovažuje soud za vadný, neboť nebylo na žalovaném, aby při absenci konkrétní námitky nepřiměřenosti rozhodnutí sám domýšlel možná tvrzení žalobce a aktivně k nim vyhledával důkazní prostředky.

VI. Závěr a náklady řízení

22. Vzhledem k výše uvedenému shledal soud žalobu důvodnou. Proto postupem podle § 78 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení a věc mu podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, a to bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 76 s. ř. s. V dalším řízení bude žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s.

23. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta prvá s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě byl žalobce úspěšný, proto mu soud proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení.
24. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč, odměnou právního zástupce za 2 úkony právní služby v celkové výši 6 200 Kč [2 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 x 300 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu) a 21% DPH z odměny a náhrady advokáta ve výši 1 428 Kč. Soud do nákladů řízení, které by měly být žalobci žalovaným nahrazeny, nezahrnul soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1000 Kč, neboť žalobce s tímto návrhem nebyl u soudu úspěšný, proto si tento náklad ponese sám (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 9. 2013, č. j. 22 A 21/2012-38). Celkem tak náhrada nákladů řízení činí 11 228 Kč. Soud uložil žalovanému, aby náklady řízení uhradil žalobci k rukám jeho právního zástupce, a to v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 21. října 2022

Mgr. Lucie Trejbalová

předsedkyně senátu